

[C. J. F. Sven.]

rent teknisk burde have gjort, inden Lovforslagene blev fremlagt her paa Rigsdagens Bord.

Jeg vender mig derefter til Lovforslagets Enkeltheder. Der er først i § 4 det allerede gentagne Gange under denne Forhandling omtalte Spørgsmaal, om der bør udkræves Samtykke til Stiftelse af en ny Bank. Efter Lovforslaget udkræves der i Fremtiden Samtykke af Handelsministeren. Der staar i Forslaget, at dette Samtykke skal gives, for saa vidt Bankens Oprettelse maa antages at være til Samfundets Tarv. Ja, hvad er Samfundets Tarv? Jeg tror, den højtærede Handelsminister og jeg i hvert Tilfælde paa dette Punkt paa mange Maader vil være højst uenige om, hvad der er Samfundets Tarv og sande Gavn.

Nu vilde jeg, hvis den højtærede Handelsminister vilde garantere mig, at han sad som Handelsminister i en overskuelig Aarrække, ikke være bange for at vedtage Forslaget. (*Hans Nielsen*: Ja, men det gør han). Det er muligt, men han maatte ogsaa garantere mig en vis Udødelighed, saavel som at hans Virksomhed, i Modsætning til hvad der gælder de fleste andre Love, ogsaa kom til at gælde Færøerne.

Den højtærede Handelsminister fremsatte nemlig, da han forelagde Lovforslaget, vedrørende dette Koncessionsspørgsmaal nogle Bemærkninger, som, hvis man turde stole paa, at der til enhver Tid sad en Handelsminister med de samme Synspunkter som den nuværende, kunde bevirke, at man uden Betænkelighed turde acceptere Forslaget, idet den højtærede Minister sagde, at denne Bestemmelse om Koncession, skulde man ikke tage i den Grad bogstaveligt, idet man maatte gaa ud fra, og han vilde i hvert Tilfælde nære den Opfattelse, at kun hvor man fra alle Sider maatte erkende, at den nye Banks Oprettelse ikke vilde være i Samfundets Interesse, vilde der blive sagt nej. Jeg nærer imidlertid ikke den samme Kulsviertro til de fremtidige Handelsministre; jeg vil hellere have lidt Sikkerhed i selve Lovparagrafferne, og derfor vil mit Parti ikke kunne acceptere en saadan Koncessionsbestemmelse.

Der er ogsaa det at sige til det, at naar de øvrige Banker er gaaet med til den, imponerer dette ikke saa forfærdelig meget; for det er jo klart, hvis man først har sine egne Kartofler hyppede, har det mindre Interesse for en, hvordan det gaar med andres, og navnlig naar man maaske derved kan opnaa at slippe for en generende Konkurrence, skulde da Pokker staa i det,

om man ikke med Glæde gik ind paa en saadan Bestemmelse.

Man vil endvidere have lagt Mærke til, at Koncessionsbestemmelsen ikke er gennemført konsekvent. Hvis der endelig skulde være Raison i det, burde jo heller ingen Filialer kunde oprettes af eksisterende Banker uden Koncession. Der er i Virkeligheden her nogen Fare for, at Bankvirksomheden kan blive koncentreret paa ganske faa Hænder, og det var jo en af de store Skavanker ved Landmandsbanken, at den fik et Net af Filialer over hele Landet, der opsugede Pengene og muliggjorde Opsamlingen af de store Midler, der senere hen førte til Katastrofen. Derfor, hvis man endelig vil have Koncessionsbestemmelsen, synes jeg, man logisk maa komme til at sige: vi kan ikke have, at der indenfor Bankvirksomheden aabnes Mulighed for at drive en mindre fair Konkurrence ved Oprettelsen af nye Filialer. Men jeg tror, at i saa Tilfælde vil Bankerne meget have sig frabedt at faa Koncessionsbestemmelsen ind.

Det næste egentlig nye i Lovforslaget — for jeg maa jo sige, at den sagkyndige Kommission i alt væsentlig ikke er naaet ud over det Resultat, som Folketinget naaede i 1926; i det store og hele er det det samme, som der allerede den Gang var Enighed om her i Tinget — ud over Koncessionssystemet er Bestemmelsen i § 6, der fastsætter, at i Fremtiden skal en ny Bank have en Mindste-Aktiekapital paa 400 000 Kr.

Jeg maa ligesom det ærede Medlem Hr. Elgaard udtrykke min Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at sætte Beløbet saa højt. Der kan utvivlsomt være Steder, hvor en Bank med en mindre Aktiekapital vilde have en Mission, og hvor det vilde være urimeligt, at en saadan Virksomhed ikke skulde have Lov til at fungere. At man for de eksisterende Banker sætter Minimumskapitalen til 200 000 Kr., nærer jeg mindre Betænkelighed ved; men jeg kan ikke indse, og det er heller ikke godtgjort, at dette, at en Bank ikke har en større Aktiekapital end et Par Hundrede Tusinde Kroner, skulde betyde en saa væsentlig Svækkelse af dens hele Struktur, at den indebærer nogen almindelig Fare for Samfundet.

Derfor maa jeg ogsaa paa dette Punkt tage Reservation. Jeg maa ogsaa henvise til Pengenes større Værdi i Forhold til tidligere; kunde man i 1926 nøjes med de 200 000 Kr., kan man formentlig ogsaa gøre det nu. I det hele taget er det en Overtro at gaa ud fra, at det, der er det egentlig afgørende ved en Bank, er dens Egenkapital. Det er